

forhøiet for Underofficererne af de militaire Corpsers Vedkommende, uden at der dengang stete en tilsvarende Forøgelse i Søgagen, men da der i 1856 er henført til et passende Forhold imellem de to Lønninger, er man gaaet ud fra, at dette Forhold omtrent burde bevares.

De for Underofficererne foreslaaede Sotillæg ere ansatte med dette Formaal for Sie, idet der er taget Hensyn til, at den under Ophold iland tilstaaede Brovdration maa bortfalde, naar der ombord gives fuld Forpleining, og at der maa gives Mesterbende samt Underofficerer af de to ældste Grader i 1ste Klasse, paa Grund af at de som oftest ville være Regnskabsførere, nogen Erstatning for den hidtil tilstaaede Regnskabsdouceur, der bortfalder. Nogen særlig Størrelse af Sotillæg for hver af de to Lønningssatser i Underofficersgraderne er det ikke anseet nødvendigt at foreslaae.

Eleverne i Underofficersskolens ældste Afdeling ere saa forskjelligt stillede fra de hidtilværende Halvbefarne, at man ikke har kunnet gaae ud fra den samme Betragtning med Hensyn til Lønningen tilføes for dem, som for Underofficererne.

Da disse Elever ombord udrette samme Arbejde, som de tidligere Halvbefarne, har man troet det rettest at give dem et Tillæg til deres Lønning iland og foreslaae dette til $\frac{1}{3}$ af denne.

Med Hensyn til Haandværkerne og Fyrbøderne synes meget at tale for at bestemme deres Lønning tilføes til Daglønnen iland, beregnet til alle Aarets Dage istedetfor alene til Værftets Arbejdsdage. Da de imidlertid herved ville blive lønede uforholdsmæssigt høit ligeover for de militaire Underofficerer, som de hidtil have været stillede lige med, har man fundet det rigtigere at følge det samme Princip for Haandværkere og Fyrbødere, som for de militaire Corpser, saaledes at de som Lønning ombord for en Maaned erholde den Betaling,

som de efter et Middeltal vilde oppebære under Arbejde iland i samme Tid, med et Tillæg, der er afsættet saaledes, at der omtrent bibeholdes den hidtilværende Forskjel imellem Land- og Søgagen, og at de komme til at staae i nærlig samme Forhold til de militaire Underofficerer som hidtil. Der er desuden givet en ringe hderligere Forhøielse til Haandværkerne i 1ste og 2den Klasse, paa Grund af at disse Mænd i Regelen, naar udcommanderede, ville være Regnskabsførere.

For det Tilfælde at Værftsarbejdsmand udcommanderes som Sjøgepasser, Huulgast, Dagvagt eller Skibskof, hvilket oftere finder Sted, har man ligeledes for dem opført en Lønning tilføes, beregnet paa samme Maade som for Haandværkere og Fyrbødere.

Sammenstilling imellem Lønningerne for det faste Mandskab tilføes, saaledes som bestemt i 1856 og som nu foreslaaet findes i Bilag B. ad § 4.

Ved allerhøieste Resolution af 10de April 1842 bleve Forholdene med Hensyn til Sotillæg, Forpleining og øvrige Emolumenter ordnede indtil videre for Officerer og civile Betjente i de kongelige Skibe, dels for at tilvejebrinde en større Sænsartethed i de derhen hørende Forhold og dels for at disse nogenlunde kunde komme til at svare til Datidens Fordringer, idet den saaledes fastsatte Søgage og Emolumenter, som udtalt i Forestillingen, „efter nøieste Overlæg ikke er mere, end der behøves til tarvelig og anstændig Holdning ombord i Deres Majestæts Krigsskibe“.

Disse Bestemmelser have hidtil staaet ved Magt, med Undtagelse af, at det efter Omordningen af Søofficerscorpset i 1856 ved kongelig Resolution af 13de April 1858 blev bestemt, at de for Commandeurer, Commandeurencapitainer og Capitainer fastsatte forskjellige Tillæg fremtidigens skulde bibeholdes respective for Orlogscapitainer med 10 Aars, 5 Aars og